

Gebeurtenissen en namen die zijn vermeld in deze roman zijn niet in overeenstemming met met de werkelijkheid.

Proloog

Bij het schrijven van dit werk 'De vergankelijkheid van liefde,' speurt de schrijver Vincent Massée (Haarlem 1966) vanuit de hoofdpersoon Victor Emanuel naar de grondwaarden van persoonlijke vrijheid en maatschappelijke vrijheid.

Met 'De vergankelijkheid van liefde' wil de schrijver de levenswaarden van Rudo Hoekman en Victor Emanuel verder uitdiepen en binnen de tekst de context plaatsen, die onderhavig is bij de beleving van de verschillende personen.

Kleinsteedse misdaad en maatschappelijk filosofisch denken zijn gegeven in de drie verschillende bespiegelingen zoals weergegeven in werk dat voor u ligt.

De drie kernvragen zijn die van Emanuel Kant: Wat moet ik weten, Wat kan ik doen, Wat mag ik hopen.

Filosofie

De Retro Moderne samenleving van de eenentwintigste eeuw is een stuk veiliger en beter geworden, toch ervaart Victor als Lyrisch Romantische enkeling nog veel misstanden in zijn omgeving en de samenleving in groter geheel.

De pijn van de secuur van de cultuur crisis na de twintigste eeuw is voelbaar binnen alle gelederen van de dragende culturele bewegingen.

Mensen en levens worden door overheden stilzwijgend tot object verklaard in rekenmodellen en de koele cijfers die daaruit voortvloeiden.

De vergane lyrische Romantiek staat een sierlijke esthetische benadering voor van objecten en tegelijkertijd een diep doorvoelde subjectieve betrokkenheid tot de realiteit.

Victor voelt zich daardoor tot een subject in cultuurvisie en zijns geschiedenis.

'Zijn' neemt hij waar als er tussen de dingen samenspraak optreden, zoals binnen een schilderij de verschillende geschilderde partijen een Lyrische eenheid vormen.

Hiertegenover staat het nieuwe breed gedragen Retro Modernistische streven dat vooruitblijkt via wetenschap, terug naar een ver en zacht herkenbaar geladen verleden.

Deze nieuwe modernistische cultuurbeweging is gespiegeld in en aan het voorgaande waarde vrije Modernisme.

In de eenentwintigste eeuw is er een nieuw geluid hoorbaar en een andere werkelijkheid voelbaar in de mondiale cultuurbelevingen.

De voortdurende druk en absolute voortzetting van de nieuwe Esthetische waarden vanuit de Media dringen binnen in de persoonlijke huiselijke veilig gemaakte leefsfeer.

De samenleving wordt thuis in het interieur niet langer minimaal Modern weerspiegeld.

Het Modernistische Bouwhaus credo 'Minder is meer' doet niet langer opgang.

De mens is nu zelf zijn designer en zoekt het in het vele met de hang naar het enkele, de pure overgeleverde esthetiek van het zuivere Modernisme.

Bouwhaus als barokke toevoeging in de hedendaagse interieurs.

Herhaling van prettige indrukken vormt in de nieuwe samenleving het credo.

Overheden maken zich in modellen vaak schuldig aan utilisme ten aanzien van de hedendaagse maatschappelijke cultuur.

Manifest

Verschillende grondhoudingen van een klein groepje inwoners binnen het besloten universum Sleuteldorp zijn weergegeven in dit werk.

In eerdere romans diepte Victor Emanuel zijn geschiedenis uit in verschillende deelgebieden: Relatie, Vriendschap, Schoonheid in de kunst en Levenshandelingen.

De grootste dreiging voor Victor komt steeds van enkele vindingrijke halsstarrige criminelen die zich handig in de bovenlaag blijven inkopen.

Op deze geijkte wijze kan een goed geoliede samenlevingsmachine worden gekaapt voor het criminele gewin.

Tijdens de vele ontmoetingen met twee criminelen in het bijzonder, ervaart Victor zijn persoonlijke decepties tegenover hun harde werkelijkheid binnen de beroepsriminaliteit. Het enige wat hij kan doen is over geleden menselijke verliezen te schrijven, om aldus zijn gedachten opnieuw te ordenen.

Deze uitingsmogelijkheid vormt volgens de schrijver een kern van vrijheid zoals wij allen in de samenleving verdienen.

Krijgt iedereen waar het recht op heeft?

Tijdens het werken aan dit nieuwe werk was Victor als hoofdpersoon verzonken in periodes van een ver verleden.

Hij toont de lezer tegelijkertijd nieuwe indrukken.

Een vers bord misdaad.

In die vervlogen tijd kende Victor nog de Romantische liefdes die hij voelde bij zijn vrouwen Diende en Wisje.

Twee verschillende mensen die het ideaal nastreefden van innige trouw.

Diende ging daarmee snel aan de haal terwijl Wisje bij hem bleef tot de dagen van het huwelijk waren geteld.

Hij liet een jonge dochter bij haar achter, van wie Victor de trotse vader is.

Creëren is sterker dan de tijd.

Schilderen blijft Eros.

Al doet het lichaam niet langer mee.

Dat is de tol die de denker Victor Emanuel moest ondergaan voor zijn werken binnen de Schone Kunsten.

Tijdens een lange periode is hij als kunstenaar werkzaam als kunstschilder met exposities in galeriën en musea.

Na zijn verwijzing naar de WAO heeft Victor als kunstenaar echter geen geld meer om te exposeren.

Victor beperkte om die praktische reden de aanwas van nieuw werk.

Wat er zijn flat kon worden getoond maakte hij.

Hangend aan de stille grijze muren in levendige heldere expressieve toets en kleur.

In Koestad was Victor Emanuel al begonnen met schrijven en ontstond het schrijverspseudoniem.

Hoekman is in de latere dagen in Koestad niet langer meer bevriend met de schrijver.

Het eerste werk uit deze reeks is de roman Victor Emanuel, dat gevolgd wordt door het kleinere werk Anna dat uit twee korte verhalen bestaat.

Er blijkt in beide werken al dat grote en kleine criminaliteit vele fronten heeft.

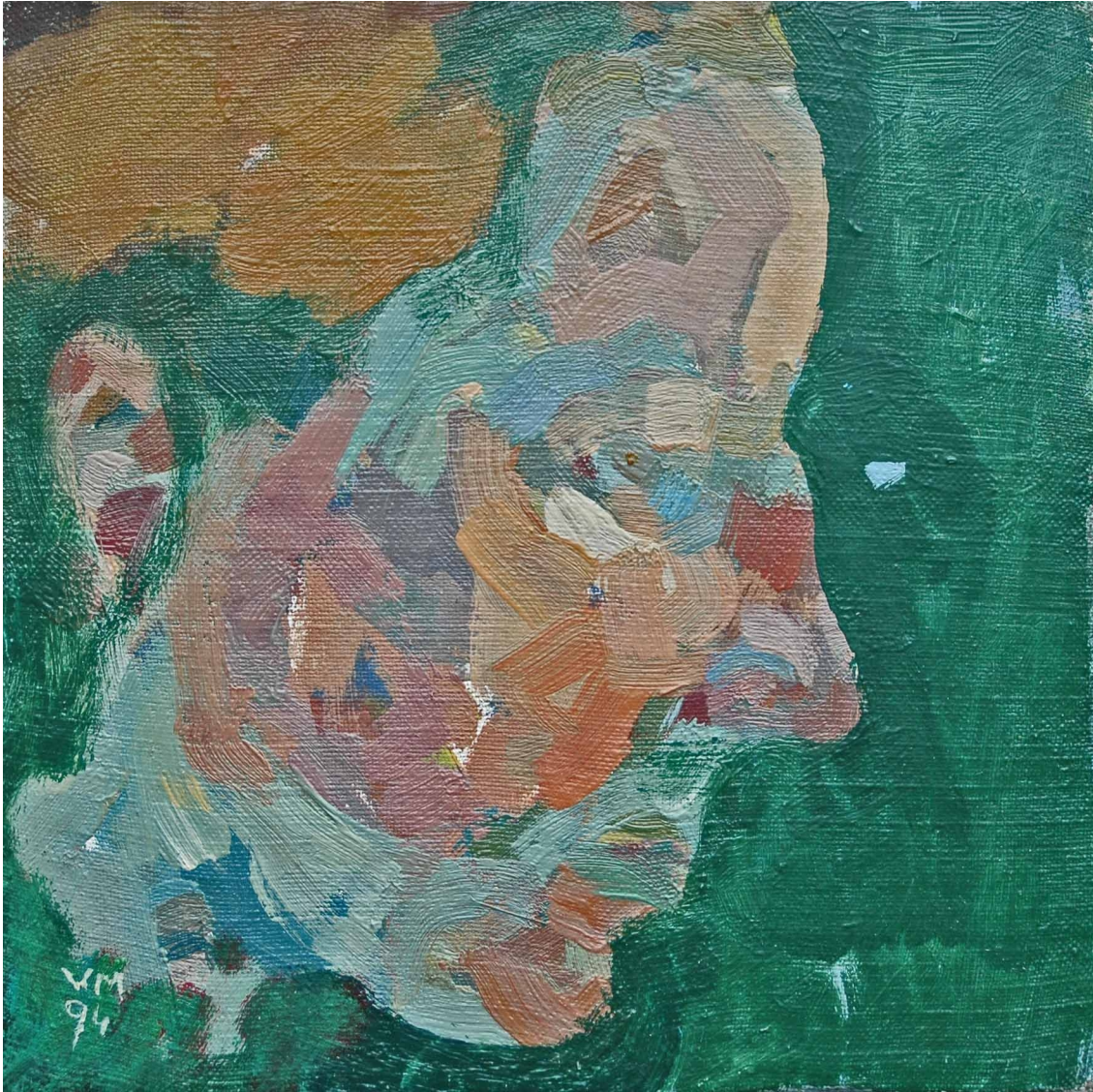
Dit werk is de laatste uit een serie van drie, waar hij de personen Hoekman en Fossiele behandelt.

Het grote geldelijke gewin, wordt door de schrijver beschreven als de zucht naar de Mammon.

De gehoornde gouden bok.

In een rechtvaardige wereld van de vrije mens behoort geld of aanzien geen rol te spelen in de besluitvorming over het leven, en toch was die rol van keuzevrijheid alleen toebedacht aan de invloedrijken en de uitverkorenen.

Victor voert u hiervoor langs verschillende uitzichtpunten, de zucht naar de Mammon speelt een rol van betekenis in de context van het geheel.

Diende, olieverf op doek, Victor Emanuel, 1994
De eerste vrouw van Victor Emanuel.

Lisa

Lopen over de stenen op het strand
De kust ligt in de warmte van onze hand
Jij kust mij, ik ben nog klein.

Papa loopt vooruit
Verdwijnend in de eindeloze verten
In zijn voetstappen gaan wij

Het strand keert mijn voetstap
Wij zijn gescheiden voor altijd
Tijd wil niet leren van het tijdloze

Geboren in de schoot van de zon
Zoals de kleine jaren
Voordat de wandeling begon

'Twee mensen is een Mens.'

Victor Emanuel 2018

Wisje, olieverf op paneel, Victor Emanuel, 2012
De tweede vrouw van Victor Emanuel.

Baby Rudo

Op een mooie welkome late voorjaarsdag werd Rudo Hoekman geboren, in een kleine ambtenarenwoning in Nederland.

Later zou hij jong met zijn ouders als kolonisten vertrekken naar Nieuwe Polderstad.

Het grote avontuur tegemoet.

Nieuw land waar eerst de binnenzee was.

Rudo Hoekman bleek tijdens de bevalling al een groot kind.

Zijn moeder gilde het uit van de pijn op haar kraambed.

Veel weëen ging verloren tijdens de grote barennsnood die Gina moest doorstaan om haar kind ter wereld te brengen.

De verloskundige liep af en aan met een rood hoofd van de spanning om met koude natte kompressen de stekende pijn van mevrouw ter dempen.

Het was in de kleine slaapkamer drukkend warm.

‘Ah, er komt geen einde aan deze kwelling, kom zeg eens Peter...is mijn kind er al?’

‘Het Hoofdje is er uit Gina, je moet nog eenmaal kracht zetten voor het lijf.

De verloskundige probeerde de geplaagde vrouw te troosten.

‘Als je kleine er is krijg je jouw baby gelijk van mij op de borst.’

‘Denk daar alstublieft aan, dan verloopt de bevalling vast voorspoedig.’

Gina geloofde haar niet meer.

Het gevecht duurde al zo lang, dat ze dacht erin te blijven.

Op de gang werd er gesproken over een ziekenauto.

Kijk, zei de verloskundig plotseling na een volmaakt uitgevoerde barenswee.

Hij is er bijna...

‘kijk,’ zei de vroedvrouw tegen Peter, ‘uw baby heeft een erg leuk gezicht.’

‘Nog een keer puffen, dan is er een nieuwe geboorte...’

‘Ja, kom maar,’ zei Peter tegen zijn vrouw, ‘puffen en weer laten gaan...’

‘Precies! Gina.’

Zijn vrouw perste vanaf dat moment door haar pijn heen het hoofdje door zijn geboortekanaal.

‘Het hoofd staat...,’ zei de verloskundige tevreden met de goede afloop die ophanden was.

Haar stem klonk nog altijd gespannen.

'Je bent al deze tijd zo sterk geweest, ik bewonder je mijn lief....'

Er gingen veel gevoelens door haar man heen.

Gina had nergens anders belangstelling meer voor dan de geboorte alleen.

Ze wilde niet eens in de spiegel kijken, die de vroedvrouw voor haar ophield.

Het harige natte hoofdje.

'Laat me met rust!'

'Ik moet me concentreren!'

Het hoofdje van hun kind was toen al zichtbaar.

Eindelijk was het einde van de kwelling in zicht.

'Prachtig doorstaan,' de vroedvrouw knipte Gina ongemerkt in.

Vanaf dat moment begon het ineens snel te gaan.

'Daar is het...'

Handig werd de baby opgevangen door haar vaardige handen.

De baby kwam in stilte, met grote kracht de wereld in.

Na snel schudden begon het te huilen met steeds luidere stem.

Hij is gezond, ademt goed en geen vergroeiingen.

'Hier, uw baby, mevrouw Hoekman.'

De vroedvrouw legde Rudo voorzichtig bij haar.

'Het is een jongen.'

Rudo keek fel uit zijn ogen, naar de vreemde wereld om hem heen.

'Zo te zien beloofd hij wat...'

'Jullie zullen de handen vol aan hem hebben, dat kan ik u samen wel voorspellen.'

Na de vele uren in barensweeën, was een groot met wit beslag omgeven vettig kind op de moeders borst gelegd door de vermoeide vroedvrouw.

Zij had die avond en ochtend lang veel zorg gehad voor moeder en kind.

Rudo,

hun lieve zoon,

een mooie jongen die op zijn vader leek.

Gina was in de wolken met haar zoon.

Dit was haar liefste wens geweest, een mooi sprankelend kind.

Toch wilde zij dezelfde nood nooit meer meemaken, ze was te klein van postuur voor grote kinderen.

De geboorte van Rudo had haar gevoelsmatig bijna het bestaan gekost.

Peter gaf haar een warme kus: 'Je hebt het goed gedaan.'

'Mijn lief ik ben zo blij...

'Op alles was je zo woedend, vannacht.'

Zijn vrouw legde haar hoofd tegen zijn warme hand.

Haar ogen voelde tranen en vermoeidheid.

‘Dat weet ik nog... Oh, de vreselijke pijnen die door mijn lijf trokken,’

Toen de baby er was viel een stuk van de spanning weg uit de zware lucht van de kleine slaapkamer.

‘Nu zijn de momenten van pijn voorbij voor mij.’

‘En wat mij betreft voor altijd,’ voegde zij toe aan de vermoeide blik van haar man.

Zij kon zijn gedachten soms raden.

Haar man wilde graag meer kinderen.

Dat hadden zij zo voor hun huwelijk besproken.

In die tijd had Gina nog toegestemd, zij wilde ook wel een volle keukentafel.

Ze genoot van kinderen.

Bij Gina was de pijn uiterst tastbaar nog altijd aanwezig.

Dan maar geen volle keukentafel in de toekomst.

De bakens moesten worden verzet voor het jonge gezin.

Peter moest maar tevreden zijn met de zoon die na veel leed geboren was.

Hij pakte haar koele vochtige handen vast met een teder gebaar.

Hun blikken kruisten elkaar voorzichtig.

‘Gin, mijn lief...’

Kijk eens naar zijn heldere ogen.’

‘Als het lichtblauwe azuur van de hemel van warme mediterrane landen.’

Het baby’tje begon daarop zachtjes te kwijlen en wilde bij zijn moeder drinken.

Amen luisterden ze naar het gesabbel van de kleine.

Iedereen was vertederd door het ogenblik van de geboorte van het kind.

Gina hield het ook niet droog.

Zij was omvangen met het verdriet en de angst van elke barende vrouw.

Na de geboorte geloofde zij het wonder nog niet.

Eerst proeven en voelen.

Ja, het was er.

Eindelijk was de voorturende geboortekwelling voorbij.

Peter haar man gaf zijn vrouw trots en blij een kus.

Hij was trots op zijn lief die daar voor hen had gelegen, ijlend van de barenspijnen.

‘Dank je wel voor onze mooie zoon, mijn lieve vrouw.’

Onze kleine Rudo was na een reis van acht maanden en tien dagen iets te vroeg geboren.

In de ogen van Gina nog ruim te laat...

Het kind was in haar te groot gegroeid...

Samen knuffelden zij kleine Rudo.

Hun lieve spruit.

Hij maakte nog een klein tevreden geluidje en daarna ging de hun kind in zijn Gina's armen slapen.

Gina had tijdens de bevalling haar verloskundige niet langer meer geloofd.

Alle aanmoedigingen en troostende woorden die over haar waren uitgestort.

Het kon niet waar zijn, en toch gebeurde het...

Waarom waren zij ooit uit het paradijs ontslagen.

Hoe groot kon deze vloek zijn geweest.

Ze lag al uren te zwoegen om haar kind de vrijheid van ademen te geven.

In een flits had zij koortsig gedacht dat het aan hen had gelegen.

Er was een verschil in lengte tussen hun dat alle uren zo afschuwelijk had uitgekapt.

Het kind paste niet in haar.

Zij had als haar man moeten zijn.

Peter stak wel twee hoofden boven haar uit.

In haar ogen de mooiste man van de kosmos.

Zij hield veel van hem, zoals de gloeiende vurige sterren aan de hemel de inktzwarte nacht omarmden.

Dag en nacht liefde, zeven maal zeven levens lang.

Tot het einde van de tunnel ging zij voor hem.

Maar daarna was er het grote kind.

Deze nood.

Hier had zij tot voor deze dag nog nooit over nagedacht.

Haar mooie dromen waren samen met alle andere ideale voorstellingen voor haar een vreemd drogbeeld geworden.

Gina voelde zich in een ander universum belanden in haar koortsige gedachten na de bevalling.

Waarom had zij dan ook deze mooie maar grote man getrouwd?

Hij was destijds zo stoer geweest in zijn stoere uniform en zo vol masculien leven.

De twinkelende ogen van haar toenmalige vriend hadden haar voor het huwelijk met hem gewonnen.

'Beter arm samen dan rijk alleen,' had haar moeder Gina op het hart gedrukt.

Alles wat Gina op dat moment in de kraamkamer had gedacht kon zij veel later terugleiden naar de postnatale inzinking.

Peter had Gina getrouwd en zijn vooruitzichten waren goed in die tijd.

Het had allemaal zo eenvoudig geleken.

Langzaam zou Peter Hoekman promotie maken binnen de ambtenarij en zouden zij een goed vooruitzicht hebben.

Gina lag na uren nog altijd als verdoofd op het kraambed.

Het verleden bleef zich vermengen vanuit een vaag gezichtspunt naar een zeer pijnlijk heden.

Dit moest haar grote straf zijn voor alle liefdesnachten.

De naam voor de kleine hadden zij gevonden in een van de vele naam boekjes die Gina uit de boekenwinkel had gehaald.

Daarna slingerde het kleinood rond, verfrommeld in alle hoeken en plaatsen van hun kleine ambtenarenwoning.

De namen had zijn moeder gevonden en beiden met hartjes omcirkeld in blauw ballpoint.

Hun zoon zou Rudo heten en Mare als het een meisje was.

Ze vormden samen een hechte band, goed en door en door met elkaars liefde bekend.

Gina en Peter deelden alle lief en leed.

‘Wat zou er van hem terecht kunnen komen,’ dacht Gina vragend in een moeilijk moment na de zware langdurige bevalling.

De eerste zorg van een kersverse moeder welde in haar op.

Zorg om haar jonge kind.

Een leven lang de toekomst in.

De dood voorbij op weg naar het leven.

Daarna gebeurde alles snel voor haar.

Gina moest in het plaatselijke ziekenhuis worden dichtgenaaid.

De pasgeborene had haar opengescheurd.

De buitenlucht deed haar goed.

Langzaam kwam ze weer wat op krachten.

Toch stond haar besluit vast.

‘Dit is het eerste kind en de laatste zei zij later afgemat tegen Peter, die al die tijd naast haar bed had gestaan.

‘Ik wil die pijn nooit meer meemaken lieve schat, zoals de grote schokken door mijn lijf trokken...’

‘Je hebt alles kunnen zien.’

‘Ja, Gina mijn lief, ik zag het...’

‘Er komt wel een oplossing naar de toekomst, voor ons drietjes.’

‘Ik moest alles meemaken totdat hij eindelijk geboren was.’

Peter begreep haar maar al te goed.

De kamer bij thuiskomst rook zwaar, na de moeilijke uren van de bevalling.

De geur van zweet en ontlasting had zich meester gemaakt van het hele vertrek.

Peter liep met de jongen naar het bedje toe om hem te laten rusten.

Rudo zijn zoon.

Het kleine grote wonder, dat hun hart zozeer omsloot als geen ander dat kon doen.

De pasgeborene lag in zijn iets te kleine wieg te slapen.

Het rode beestje aan de kant van het gezicht.

De vader moest de baby draaien, een keer om de elke vijf uren.

Dan kon zijn vrouw eindelijk uitrusten.

Een gewone baby met een klein postuur had ruimte genoeg gehad, maar hun Rudo lag met zijn voetjes tegen het gebloemde voetenlaken te slapen.

Morgen zou Peter een grotere gaan kopen.

Op dat moment was het de tijd voor wat rust.

Hun kleine wolk in de warme zon van de wereld, deze fijne uren die eeuwig moesten duren. Daarna ging het leven er voor beiden snel anders uitzien, er was een stukje toekomst extra geboren.

Iets dat van hun samen dat alle liefde en aandacht verlangde.

Peter legde een dag later zijn warme hand achter in Gina haar lange haren, 'Mijn lief, ik heb al die tijd moeten zien hoe je pijn had.'

'Als je wilt dat we geen meisje op de wereld zetten of nog een andere jongen, dan kan ik niet anders dan naar je luisteren.'

'Onze kinderen moeten groeien in jou.'

'Ik begrijp je, als je niets meer krijgen wilt.'

'Je moet wat je draagt wel aankunnen.'

'Het kinderen krijgen is geen plicht.'

Gina keek Peter met betraande ogen aan.

'Ik weet het, het spijt me,' zei Gina met hese stem nog met de naweeën van al het huilen.

Ze kon niets meer zeggen, Gina was te vermoeid na alle pijn die zij had geleden om hun kind Rudo goed ter wereld te brengen.

Na vele dagen tijd werd zij langzaam weer de oude, in een geheel nieuw aanvoelend lijf.

Ze voelde zich anders, veranderd door de ervaringen en de aangekomen kilo's.

De zorg voor haar kind begon haar meer en meer op te eisen.

Er werd hierna tussen Rudo zijn ouders niet meer lang gesproken over een nieuwe kinderwens.
